

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 201.880 van 15 maart 2010

G./A. 194.646/VI-18.449

In zake: **RICHARD** François,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre DEROY, advocaat,
Maria van Hongarijelaan 18, bus 6,
1083 Brussel,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Pensioenen en Grootsteden.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER

Gezien het op 17 november 2009 ingediende verzoekschrift, waarbij François RICHARD "de Raad van State verzoekt de Belgische Staat te veroordelen tot het betalen van een dwangsom van 10.000 euro per maand vertraging in de normale hervatting van de procedure betreffende verzoeker bij de anders samengestelde commissie van beroep voor vergoedingspensioenen, zoals die wordt voorgeschreven bij cassatiearrest nr. 187.101 van 15 oktober 2008, waarbij voor de berekening van die termijn van één maand als aanvangsdatum geldt de datum waarop het arrest wordt gewezen dat uitspraak doet over de dwangsom;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier;

Gezien het verslag van de heer DELVAX, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 6 van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op artikel 36;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2010, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 3 maart 2010;

Gelet op de kennisgeving van die beschikking en van het verslag aan de partijen;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Pierre DERROY, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DELVAX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de het verzoekschrift:

1. Bij arrest nr. 187.101 van 15 oktober 2008 vernietigt de Raad van State de beslissing die de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen op 22 november 2007 had genomen inzake verzoeker en verwijst de zaak naar deze anders samengestelde commissie.

2. Op 15 mei 2009 zendt verzoekers raadsman de voorzitter van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen een brief waarin hij hem meedeelt dat hij sedert verscheidene maanden wacht op het bepalen van de rechtsdag en hem verzoekt hem de datum mee te delen waarop opnieuw in de zaak zou kunnen worden gepleit.

3. Op 6 oktober 2009 stuurt verzoekers raadsman aan de minister van Pensioenen, alsmede aan de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen een aangetekende brief waarin hij enerzijds arrest nr. 187.101 memoreert, alsook het feit dat wordt gewacht op de uitvoering ervan en dat er geen gevolg is gegeven aan de brief van 15 mei 2009 en hen, anderzijds, aanmaant om de procedure inzake

verzoeker te laten hervatten, zo niet zou hij de Raad van State verzoeken dwangsommen op te leggen aan de in gebreke blijvende administratieve overheid.

4. Op 5 november 2009 richt de commissaris-rapporteur aan de voorzitter van de beroepskamer van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst een verzoek tot "heronderzoek van het dossier van de heer François RICHARD betreffende bovenvermelde aandoening [dorso-lumbalgie, lumbartrose], waarover de gerechtelijk-geneeskundige protocollen van beroep nr. 47/FP/205032 van 21/03/2006 en 21/09/2006 van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst zijn opgemaakt aan de hand van het verslag van dr. Ph. KINZINGER d.d. 26/02/2007 (...), ingediend door verzoeker op de zitting van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen van 22/03/2007".

Hij zegt voorts het volgende: "Zou u kunnen motiveren in welk opzicht de conclusies van dr. KINZINGER al dan niet de gerechtelijk-geneeskundige conclusies en discussies inzake de kwestieuze protocollen en van de begeleidende en achteraf optredende factoren die ze bepalen, kunnen ontkrachten?";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota van 4 december 2009 het volgende schrijft:

" De Belgische Staat wenst op te merken dat luidens artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dwangsommen alleen worden opgelegd met betrekking tot de handelingen van de administratieve overheden bedoeld in artikel 14 van dezelfde wetten. In het onderhavige geval gaat het evenwel niet om een handeling van de administratieve overheid maar om de beslissing van een met eigenlijke administratieve rechtspraak belast orgaan";

Overwegende dat het noodzakelijk is te onderzoeken of de Raad van State bevoegd is om een dwangsom op te leggen, wanneer verzoeker de verwerende partij voorwerpt dat ze niet de nodige maatregelen neemt om uitvoering te verlenen aan een arrest waarbij de vernietiging van een beslissing van een administratief rechtscollege wordt uitgesproken;

Overwegende dat artikel 17, § 5, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, zoals het is ingevoegd bij de wet van 19 juli 1991, het volgende bepaalt:

" §5. Het arrest dat de schorsing of de voorlopige schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte of een reglement beveelt kan, op vordering van de verzoekende partij, een dwangsom opleggen aan de betrokken overheid. In dat geval is artikel 36, §§ 2 tot 4, van toepassing";

dat artikel 24 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State als volgt luidt:

- " Art. 24. De dwangsom die in toepassing van artikel 17, § 5 van de gecoördineerde wetten werd opgelegd aan de betrokken overheid komt toe aan het bijzonder fonds vermeld in artikel 25 van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom";

Overwegende dat artikel 36, § 1, van de voormelde wetten op de Raad van State, ingevoegd bij de wet van 17 oktober 1990 tot wijziging van de wetten op de Raad van State en van de wet van 5 april 1955 inzake de wedden van de ambtsdragers bij de Raad van State, als volgt luidt:

- " § 1. Wanneer het herstel van de wettigheid inhoudt dat de vernietiging van een rechtshandeling als bedoeld in artikel 14 gevolgd moet worden door een nieuwe overheidsbeslissing of overheidshandeling kan, bij ingebreke blijven van de overheid, de persoon op wiens verzoek de nietigverklaring is uitgesproken, de Raad van State verzoeken aan de betrokken overheid een dwangsom op te leggen. Wanneer uit een vernietigingsarrest voor de administratieve overheid een onthoudingsplicht ten aanzien van bepaalde beslissingen volgt, kan de persoon op wiens verzoek de vernietiging is uitgesproken, de Raad van State vragen de overheid het bevel te geven, op verbeurte van een dwangsom, de beslissingen in te trekken die ze zou hebben genomen met schending van de uit het annulatiearrest volgende onthoudingsverplichting.

Het verzoek is slechts ontvankelijk wanneer verzoeker de overheid bij een ter post aangetekende brief tot het nemen van een nieuwe beslissing heeft aangemaand en ten minste drie maanden vanaf de kennisgeving van het vernietigingsarrest verlopen zijn. De dwangsom kan niet worden verbeurd alvorens het arrest waarbij zij is vastgesteld, wordt betekend.";

dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom het volgende stelt:

- " Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder: [...] 3/ de verwerende partij: de administratieve overheid waartegen een vernietigingsarrest is uitgesproken.";

Overwegende dat luidens de hierboven gememoreerde wets- en verordeningsbepalingen de Raad van State alleen gemachtigd is om een dwangsom op te leggen om te zorgen voor de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van de arresten die hij uitspreekt in het kader van een administratief kort geding, dan wel in de geschillenberechting op eis tot nietigverklaring van handelingen en verordeningen van de administratieve overheden; dat deze lezing wordt bevestigd inzonderheid door de memorie van toelichting bij het ontwerp dat ontstaan moest geven aan de wet van 17 oktober 1990 waarin duidelijk als bedoeling wordt te kennen gegeven "het invoeren van de mogelijkheid voor de Raad van State om bij de niet-uitvoering van een arrest aan de overheid een dwangsom op te leggen" (*Parl. St.* Senaat 1989-1990,

nr. 984/1, 2; zie in dezelfde in blz. 6 en 8); dat de Raad van State zodoende niet bevoegd is om een dwangsom op te leggen na cassatie; dat het verzoekschrift niet kan worden ingewilligd;

Overwegende dat verzoeker vraagt de verwerende partij te verwijzen in alle kosten;"

Overwegende dat artikel 30, § 5, van de wetten op de Raad van State een verzoekschrift dat ertoe strekt een dwangsom te laten opleggen niet rekent tot die welke aanleiding geven tot het betalen van een zegelrecht; dat er geen uitspraak dient te worden gedaan over de kosten,

B E S L U I T :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de
Vle kamer, op vijftien maart tweeduizend tien door:

Mevr.	DAURMONT,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	HOUYET,	staatsraad,
Mevr.	LAUVAU,	griffier.

De Griffier

De Voorzitter

K. LAUVAU

O. DAURMONT

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.